ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **O. V.,** zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 10 A 13/2015 – 34,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 10 A 13/2015 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 10 A 13/2015 – 34, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „policie“), ze dne 8. 1. 2015, č. j. CPR-20995-2/ČJ-2014-930310-V243, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 11. 2014, č. j. KRPA-101657-103/ČJ-2012-000022, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatelky o stanovení nové lhůty k vycestování. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že se zaměřil na přezkoumání toho, zda nastaly v projednávaném případě vážné důvody pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu dodatečného stanovení nebo změny lhůty pro splnění povinnosti podle ust. 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 12. 5. 2014 se lhůtou ke splnění 30 dnů. Dne 22. 5. 2014 byla podána žaloba, a jelikož po dobu řízení před správním soudem lhůty neběží, z lhůty k vycestování uplynulo 10 dnů. Řízení před správními soudy bylo pravomocně ukončeno dne 10. 10.

2014, a proto k tomuto dni zbývalo ze lhůty 20 dnů. Výjezdním příkazem vydaným dne 3. 11. 2014, jímž bylo stěžovatelce uloženo opustit území do dne 8. 11. 2014, byla tedy i lhůta pro vycestování stanovená rozhodnutím o správním vyhoštění fakticky prodloužena o dalších 8 dnů nad původních 30 dnů. Městský soud proto neshledal závažný důvod, proč by měla být lhůta k vycestování novým rozhodnutím prodlužována nebo stanovena znovu. Stejně tak ani další stěžovatelkou uváděné důvody neshledal vážnými. Skutečnost, že soudní řízení nemusí být úspěšné, byla stěžovatelce známá, a nešlo o nijak překvapivou situaci, se kterou by nemohla počítat nebo se na ni připravit. Od doby právní moci (10. 10. 2014) rozhodnutí Nejvyššího správního soudu do 8. 11. 2014 měla stěžovatelka 28 dnů, což považoval městský soud za dostatečnou dobu pro zajištění dopravy na Ukrajinu a vyřízení záležitostí spojených s odjezdem. Vzhledem k uvedenému se městský soud neztotožnil s námitkami uplatněnými v žalobě a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které namítala, že městský soud nesprávně vyložil podmínky pro vydání nového rozhodnutí. Podle městského soudu lhůta ke splnění povinnosti neuplynula, protože v průběhu soudního řízení lhůty neběží. Tudíž ze lhůty uplynulo pouze 10 dnů a po skončení řízení o žalobě zbývalo stěžovatelce 20 dnů. Pokud jí tedy byl dne 3. 11. 2014 udělen výjezdní příkaz, byla lhůta k opuštění území ještě prodloužena. S těmito závěry městského soudu nelze podle stěžovatelky v žádném případě souhlasit, a to zejména s ohledem na nesprávný výklad právních předpisů. Klíčovou otázkou je, jaké lhůty v průběhu soudního řízení neběží. Je zcela evidentní, že ust. § 41 s. ř. s. se na běh lhůty ke splnění povinnosti k opuštění území nevztahuje. Právní názor městského soudu je tedy založen na zcela nesprávném výkladu právního předpisu. Městský soud tedy pochybil, pokud jde o vymezení běhu lhůty ke splnění povinnosti, a v důsledku toho dospěl k nesprávnému závěru o nutnosti stanovit nově lhůtu k opuštění území. Tato skutečnost přitom byla zcela klíčová, kdy právě uplynutí lhůty v průběhu řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění bylo důvodem stěžovatelčiny žádosti o stanovení nové lhůty k vycestování. Poukázal-li městský soud rovněž na přiznání odkladného účinku jak žalobě, tak kasační stížnosti, nerespektuje tak skutečnost, že lhůta ke splnění povinnosti plyne již od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a s ohledem na fakt, že se tato lhůta nestaví, nemá na její běh odkladný účinek žádný význam. Navíc městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že po skončení řízení před správními soudy zbývalo ze lhůty ke splnění povinnosti ještě 20 dnů, což by i při přijetí jeho argumentace, kterou považuje stěžovatelka za zcela nesprávnou, byl nesprávný výpočet, neboť vůbec nezohledňuje prodlevu mezi doručením rozsudku městského soudu a podáním kasační stížnosti. Pokud se týká důvodů pro stanovení nové lhůty k vycestování, odkázala stěžovatelka na svou argumentaci obsaženou v žalobě, která nebyla s ohledem na výše uvedené městským soudem řádně vypořádána, zejména pokud jde o nedostatečnou přezkumnou činnost správních orgánů a důvody, které jí bránily ve vycestování. Zásadní pochybení ve věci tak stěžovatelka spatřuje v tom, že městský soud porušil své přezkumné povinnosti, když zcela nedostatečně zdůvodnil napadený rozsudek, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, pročež tento postup jednoznačně mohl mít a měl vliv na zákonnost rozhodnutí soudu ve věci. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Závěr městského soudu o nedůvodnosti žaloby vychází z názoru, že v průběhu soudního řízení lhůta pro vycestování z území České republiky stanovená rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 26. 11. 2013, č. j. KRPA-101657-90/ČJ-2012-000022, podle s. ř. s. neběžela a že tedy v okamžiku, kdy bylo řízení před správními soudy pravomocně ukončeno (10. 10. 2014), zbývalo z této lhůty ještě 20 dnů.

Podle ust. § 41 s. ř. s. stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.

Citované ustanovení obsahuje taxativní výčet lhůt, na které se vztahuje, přičemž lhůta pro vycestování z území podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mezi nimi uvedena není. Proto nelze citované ustanovení v případě stěžovatelky aplikovat. Lhůta 30 dnů pro vycestování z území začala běžet okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. dne 12. 5. 2014 a marně uplynula dne 11. 6. 2014. Městský soud tedy pochybil, pokud běh lhůty k vycestování z území posuzoval podle ust. § 41 s. ř. s. a jeho závěr, že po pravomocném skončení řízení před správními soudy z ní zbývalo ještě 20 dnů, je proto nesprávný. Skutečnost, že je jedná o jediný důvod, pro který městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, má za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

Stěžovatelka v této souvislosti namítala i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřovala v jeho velmi strohém a nepřesvědčivém odůvodnění, když městský soud nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jde o námitky, které jsou v daném případě pouze podpůrnou argumentací ke stěžejní stížní námitce nesprávného posouzení právní otázky městským soudem, kterou vyhodnotil jako důvodnou.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu